

Tots som missioners!

Dij, 21/10/2010 per Francesc Romeu

[Pensa-t'ho bé!](#)

Aquest diumenge és el dia del del “Domund”, és a dir el Diumenge Mundial de les Missions, que és el dia en el qual tota l'Església universal prega per l'activitat evangelitzadora dels missioners i missioneres i també col·labora econòmicament amb ells en la seva tasca, especialment amb aquells que estan amb els més pobres i necessitats. És la famosa i típica col·lecta del Domund. Ho recordo justament avui perquè penso i tinc por que aquesta mena de recaptacions massa sovint les posem en dubte i, a la llarga, els hi anem perdent la confiança, mentre que jo sé i em consta que molts missioners i missioneres n'esperen molt d'aquesta col·lecta per poder tirar endavant molts dels seus projectes evangelitzadors. Aquesta diada és absolutament necessària i si no existís l'hauríem de crear.

En aquests darrers anys ha canviat molt la nostra concepció sobre les missions. En primer lloc avui ja no parlem de missions ni de països de missió, com dèiem abans, sinó que ara en agrada més de parlar de països del Tercer Món. Per aquest motiu, sembla més normal ajudar a una ONG que no pas a uns missioners, amb la qual cosa, resulta més fàcil avui poder construir una escola o un ambulatori que no pas poder edificar una església que a més a més sigui una sala polivalent de reunions de tota mena i de trobada dels cristians. En segon lloc, en aquests darrers anys també s'ha produït una inversió pel que fa als llocs de missió, fins al punt que ara, en alguns països de l'Amèrica Llatina i de l'Àfrica ja tenen més vocacions religioses i sacerdotals que no pas en els nostres països de l'antiga Europa. La qual cosa ha fet que en moltes localitats ja s'hagi produït un canvi i un relleu, passant dels missioners estrangers al propi clergat autòcton del lloc. Tot i que en molts països continuen expressant que la tasca dels missioners continua essent necessària, atès que ells continuen tenint una presència molt més dinàmica i més oberta que el localisme o el tribalisme que encara manté el clergat natiu.

D'altra banda, la nostra actitud, lluny d'aquest països, pot ser la d'anar-nos-en desentenent a poc a poc. Un primer pas pot ser la manera com nosaltres hem anat pensant que això de les missions no és una cosa de tots sinó que és una cosa dels missioners i missioneres. La jornada d'aquest diumenge ens recorda que tots som missioners, per molt que –per la nostra poca disponibilitat- nosaltres no ens hem mogut de casa i, en canvi, allà, en aquells països, hi tenim els missioners, els nostres destacats. Però ells hi són en nom nostre i nosaltres ens els hem de sentir com a nostres. En segon lloc, tinc por que també, a poc a poc, ens n'anem desentenent econòmicament. Això ja ha passat en moltes de les nostres comunitats que han ajudat a un lloc concret en la mesura que en aquell lloc hi han tingut algun que altre missioner conegut, però que, quan aquest missioner ha marxat o ha acabat el seu període en aquell lloc, ells també se n'han desentès econòmicament. Penso que encara que no tinguéssim cap missioner en el Tercer Món nosaltres hauríem de pensar en un equilibri econòmic entre les nostres comunitats dels Primer Món, molt més benestants, i les altres comunitats d'arreu del món que estan molt més necessitats. Justament aquest equilibri econòmic és el que predicava sant Pau en les primeres comunitats cristianes quan els hi demanava que fossin solidaris amb la comunitats de Jerusalem que aleshores

estava passant per una gran dificultat. El lema de la campanya del Domund d'aquest any precisament recull una frase de l'evangeli de sant Joan que respon a una crida de la gent: "Voldríem veure a Jesús". Pensem doncs en quantes persones hi ha arreu del món que voldrien i podrien veure a Jesús però no ho poden fer perquè no gaudeixen dels mateixos mitjans materials que nosaltres, perquè ells no tenen ni bíblies, ni llibres de catequesis, ni projectors, ni sales de reunions, ni materials... Aquest diumenge, si podem, siguem solidaris!